

הבימאי ריינר ורנר פאסבינדר עם כרכרה סוקובה הפורה שבכולם

רומי שניידר וקורט יורגנס (בסרט "קטיה" - 1963) 1970 ושל הזוהר

אינגריד ברגמן סמל האומץ

נאטלי ווד במלוא כוחה

היומרות הגשבות שלהם. במעגל הכסף של אלן פאקולה, בימאי מעולה של סרטים מרתקים כמו המעקב או כל אנשי הנשיא, התכוון להראות את הסכנות היסודיות בניהול הפינאנסי של העולם. מה שהוא הצליח לעשות, הוא לבלבל את היוצרות לחלוטין, להסתבך בעצמו בתוך ההסברים הכלכליים המובילים להתמוטטות הבורסות באשמת הערבים, כאשר הכל נפתר על הצד היחיד טוב, רק מפני שקרים קריסטופרסון וג'יינ פונדה מצליחים להתגבר על החשדות ההדדיים וליאהוב זה את זה.

במעגל ההונאה של פולקר (תוף הפח) שלנדורף, הרגיו עוד יותר, ולו רק מפני שהוא קלע עוד יותר קרוב אלינו. דובר בו על מילחמת-לבנון של 1976, ללא שום הבנה, פירוט או ניתוח של המצב. שלב דורף העמיד את מצלמותיו ברחובות ביירות, צילם את ההרס, אבל השתמש בו בעיקר כרקע לבעיותיו האישיים של כתב גרמני, וזה כבר מוגזם. משל משהו היה עושה סרט המספל כביכול בשואה, אבל כל תפקידה של השואה בו הוא להסביר מדוע הבעל מתגרש מאשתו.

שחקן השנה

מ ועודים לתואר זה אינם חסרים. יש המופיעים ברשימה כמעט בקב"ע. כמו רוברט דהנירו ורוברט דובאל, שעלו בקומתם עשרת מונים על וידויות. אמת, הסרט שבו הופיעו יחד כשני אחים, הראשון כומר והשני שוטר. צמד אחר, לינו ונטורה ומישל סרו, היוו את הבסיס האיתן שבלעדיו קשה היה להבטיח דרך לסרט כמו חקירה לילית. נוכחותו של שארל ואנל בן ה-90 ב"שלושה אחים", היה כצוק אדיר מלא הוד (המשך בעמוד 42)

הנרי פונדה 109:100 אוסקר

ג'ון ברנשי אבידה אמיתית

היה להיזכר השנה, כאשר הטלוויזיה הציגה את האוצר מטיארה מאדורה. להנה אותו ייסטון מביים בדיחה תפלה על בריחה ממחנה-שבויים, בחסות של מישחק כדורגל. מסורבל, כבד-תנועה ומגושם לא פחות מן השחקנים הראשיים בו, סילווסטר סטאלונה ומייקל קיין (המתחייס אל כל העניין כאל מלאכה צריך לסיימה מהר). הסרט עושה עוול לפרשה האמיתית שעליה הוא מבוסס, פרשה טראגית שפורטה לפני כמה שנים בסרט הונגרי, שלא הוצג בישראל, בשם שתי מחציות בגיהינום. ועוד שני סרטים, שהרגיוו במיוחד, בשל

בישראל, אלא המאכזבים ביותר. בסופו של דבר, להצביע על מישאלת מוות 2 או על שחקן אותה אצל פורקי כעל בויז נות, היא מלאכה מיותרת בהחלט. איש לא ציפה למאומה מן הסרטים האלה, ולכן גם קשה לומר שהפתיעו. מצד שני, רשימת היוצרים החשובים שגרמו השנה למפתי נפש ארוכה.

הסיכוי שסוני ריצ'ארדסון יוציא מתחת ידיו סירטי מופת חלף מזמן, לכן גם נגבול אינו ראוי להיכלל ברשימת הנב-חרים. שערי הרקיע היה ללא ספק הבלון הנפוח ביותר של השנה, ומייקל צ'ימינו היה לקורבן של אמצעי-התיקשורת. אבל האמת היא, שקשה לקבוע מתוך השאריות שהוצגו לציבור, מה הייתה צורתו המקורית של הסרט.

רוברט אלטמן ניסה לשווא להעניק לפופי ממדים של סאנה אמריקאית. הוא החמיץ את רוח התווית של המקור. מפלי להעניק לו שום עומק נוסף.

קן ראסל שוב הסליג במעשי-הנפלאות הקולנועיים שלו, כאשר האפסריות של הסקת תמונות בעזרת המצלמה מרתקת אותו יותר מן המסר שבתמונות. לכן, מצבים משתנים הוא סרט שעוד ידובר בו הרבה, במחלקת האפקטים המיוחדים, אבל הוא יישכח במהרה עליידי צופי הקולנוע.

בילי זיילדר עשה את טעות חייו, כאשר נגרר אחרי התלהבות חבריו, וולטר מתאו וג'ק למון, אשר ביקשו ממנו לביים מהר סרט כזו לצלל סכום מסו, לפני שיילך לגובה המיסים. התוצאה הייתה חברים חברים אבל... ואכן, זה שם הולם ביותר, כי למרות הכוונות הטובות, השיי מוש בקומדיה הישנה של פראנסיס ובר ואדוארד מולינאר, על נודניק הרוצה להתאבד, לא הצחיקה ולא נשכחה. תופעה נדירה ביותר אצל ויילדר.

עוד טעות מצערת היא המיפגש הצורם